

næst Thingets Opmærksomhed paa, hvilke Mligheder der kunde fremkomme med Hensyn til Eftertjenestens Varighed, efter som man valgte mere kortvarige eller mere langvarige Fængselsstraffe, og tilføiede, at det ikke vilde kunne blive klart for de Menige, at der var nogen Retfærdighed i saadanne Bestemmelser, som medførte, at en Mand for en begaaet ringe Forseelse kunde blive holdt meget længere inde til Tjeneste end en anden Mand, der havde begaaet en meget grovere Forseelse og, sagde det ærede Medlem videre, er først Troen paa Retfærdigheden af givne Bestemmelser rokket, saa vil det kunne udøve en skadelig Indflydelse paa Aanden og Disciplinen. Jeg tiltror nu ikke de menige Mand, som komme ind til Tjeneste, naar man tager dem som Helhed — der er jo mange overordentlig intelligente Folk imellem de indkaldte Værnepligtige, som let kunne sætte sig ind i Lovgivningens Aand — en saadan Mangel paa Opfattelsesveene, at de ikke skulde kunne se Grunden til, at de maa ligge længere inde til Tjeneste, uanset Forbrydelsens Bestaffenhed. Det maa staa klart for dem, at det er en Erstatning, som de skulle yde for den Tjenestetid, som de, i Stedet for at anvende til deres Uddannelse eller til Tjenestens øvrige Lær, have maattet tilbringe i Fængsel. Det ærede Medlem mente, at det ikke gik an at vedtage en Paragraf, der aabnede en vid Vej for Vilkaarlighed. Jeg tror ikke, at denne Paragraf aabner en vid Vej for Vilkaarlighed. Der kan, som jeg har tilladt mig tidligere at udtale, i Begyndelsen ved Anvendelsen af den nye Straffelovs Bestemmelser indtræde en noget uensartet Opfattelse ved de forskjellige Afdelinger, hvilken kan medføre nogen Mlighed, men en fortsat Anvendelse af Straffeloven vil vistnok snart tilveiebringe en ensartet Anvendelse af dens Bestemmelser, til hvilken der desuden kan ydes Bidrag ved veiledende Bestemmelser. Jeg maa oprigtig tilstaa, at jeg formodentlig ikke har hørt, hvad det ærede Medlem udtalte, eller ikke rigtig har opfattet det; thi jeg er ikke i Stand til at forstaa en Yttring, jeg har troet at høre af det ærede Medlem, nemlig den, at det vilde være i Strid med Hærløvens Bestemmelser, naar man anvendte Eftertjeneste mellem den første Uddannelse og Levertiden. Dette er jeg med den bedste Villie ikke i Stand til rigtig at forstaa. Forudsætningen var, som det jo tydelig fremgaar af den Bemærkning, jeg oplæste, netop den, at Bestemmelsen om Eftertjeneste kan finde Anvendelse for udholdt Fængselsstraf under den første Uddannelsesfestid. Jeg holder saaledes vedblivende paa § 31, som jeg tror vil udøve en meget gavnlig Virkning paa de Værnepligtige og, som jeg tidligere har udtalt, mægtig vil bidrage, til at holde dem paa den rette Vej og fra at begaa Forseelser, som kunne medføre længere Eftertjeneste. — Jeg har til denne Paragraf under Nr. 15 stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa at gjøre det

klart, at de Mellemfrister, i hvilke den Paagjældende ikke har været paa fri Job, skulde regnes med til Eftertjenesten. Jeg fandt mig foranlediget til at stille dette Ændringsforslag, fordi der under Diskussionen ved 2den Behandling fra et æret Medlem fra Helsingør (Thomsen) fremkom Yttringer, som viste mig, at Meningerne derom kunde være delte. De Udtalelser, der fremkom idag fra Udvalgets ærede Ordfører, vise ogsaa, at vi ikke ere fuldkomment paa det Rens med, hvorledes Paragrafens Ord skulde forstaaes. For mig staaer det som aldeles utvivlsomt, at de Mellemfrister, i hvilke en Mand holdes i Arrest ved Vand- og Brødstraffen — det er jo derom, at der er Tale, — selv om dette Ændringsforslag ikke bliver vedtaget, nødvendigvis maa regnes med, naar der er Tale om strengt Fængsel paa Vand og Brød, hvorimod de ikke blive at regne med, naar der er Spørgsmaal om simpelt Fængsel paa Vand og Brød, selv om den Paagjældende ogsaa af andre Grunde bliver holdt i Fængsel; thi der staaer utvilsomt i Paragrafen, at det er Fængsel „til Afsoning af Straf“, men hvor det ved simpelt Fængsel paa Vand og Brød er bestemt, at den Paagjældende i Mellemtiden kan holdes i Arrest, er der kun Spørgsmaal om, hvad der svarer til Bagtarrest, og for Bagtarrest foreskriver Paragrafen ikke Eftertjeneste. Det lod imidlertid til at fremgaa af den ærede Ordførers Udtalelser, at han heller ikke vilde indrømme, at Mellemfristerne ved strengt Fængsel paa Vand og Brød kunde og burde medregnes. Berettigelsen til, at de medregnes i dette Tilfælde, maa jeg imidlertid bestemt have overfor den ærede Ordfører; thi der er givet en for Militæretaten særegen Straf, som hedder Fængsel paa Vand og Brød, og til den hører det netop, at Fængselsstraffen er varig, og at den affones i visse givne Tidsfrister i mørkt Fængsel paa Vand og Brød, og i andre Tidsfrister træder den frem som Arrest i lyst Arrestrum. Dette var med Hensyn til Lovforslagets § 31. Jeg skal nu tillade mig med et Par Ord at omtale det Forslag, som er stillet af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds om Indførelsen af en ny § 31. Det ærede Medlem indrømmede selv ved sin Motivering af Ændringsforslaget, at der herved var tilfattet at indføre noget Nyt. Det er ikke en Modifikation af § 31, som her er foreslaaet, det er noget helt Nyt. Saaledes er Forholdet opfattet af den ærede Ordfører, og saaledes er det ogsaa opfattet af Udvalget, hvilket blev yderligere stadfæstet af det ærede Medlem, som udtalte, at man i Udvalget ikke havde villet indlade sig paa en nærmere Behandling af dette Ændringsforslag, netop fordi det var noget Nyt. (N. B. Senfen: Nei!). Saaledes tror jeg, at det ærede Medlems Ord faldt, og det ærede Medlem føiede til: Naar det var Noget, som kunde have Betydning for hele Lovforslaget, hvorfor saa ikke tage det under Be-